

[Rytter.]

kommende, 1906—1925, af 11 Tilfælde, altsaa et fortsat Fald. Jeg haaber, man vil erindre, paa hvilken Maade jeg anfører denne Statistik: jeg nævner den som Eksempel paa, at dør, hvor man er gaaet bort fra Dødsstraf, er Kriminaliteten ikke steget; den er faldet, maaske af andre Grunde, men hvad der har Betydning for mig, er, at den altsaa ikke er steget.

Til de nævnte to Grunde: at Samfundet efter min Mening ikke behøver denne Straf, og dernæst Erfaringerne fra de Lande, hvor Forholdene ligner vore mest, nemlig Norge, Sverige og Holland, kommer nu, at Rigsdagen efter min Mening ikke kan vedtage en Bestemmelse, som blot skal være en Papirbestemmelse. Man kan lade en Papirbestemmelse staa i en gældende Lov, fordi man ikke vil forandre denne, før Loven i øvrigt skal ændres, men man bør ikke vedtage en ny Papirbestemmelse, og det vil man formentlig heller ikke gøre. Hvis man vedtager en Bestemmelse om Dødsstraf, maa det da vel for de fleste være ud fra den Anskuelse, at saa skal den ogsaa bruges enten hyppigt eller i hvert Fald i nogle Tilfælde. Som en Papirbestemmelse bør vi ikke have den staaende. Lige saa godt som man i Sverige kunde gaa bort fra Dødsstraf, da den dør var blevet til en Papirbestemmelse, saaledes maa vi ogsaa kunne gøre det her. — Dertil kommer yderligere, at jeg ikke ganske kan se bort fra Muligheden for Justitsmord. Jeg vilde se bort fra Justitsmord, hvis jeg mente, at Dødsstraf var nødvendig for Samfundets Skyld; saa maatte Samfundet selvfølgelig have Lov til at anvende denne Straf, og saa maatte vi tage Risikoen for Justitsmord med. Men naar vi ser paa Dødsstraffen ud fra den Opfattelse, at Samfundet ikke behøver den, kommer det i Betragtning, at man efter min Mening ikke kan se bort fra Muligheden af Justitsmord. Jeg kender følgende Argument: Danmark er et saa oplyst Land, at her kan man overhovedet ikke tænke sig et Justitsmord udført; vi behøver kun at anvende Dødsstraf, naar vedkommende tilstaar, naar der ikke er Tvivl om Skylden. Men derved er det maaske ikke overflødigt at nævne den saakaldte Fejø-Sag, som en Del af Tingets Medlemmer vil kunne huske. I denne Sag blev en dømt til Døden, men benaadet, og senere blev det saa bevist, at vedkommende var uskyldig. Vi har altsaa oplevet et saadant Tilfælde her i Danmark. Men selv om vi nu ser bort fra, hvad vi har oplevet her, idet vi siger: det ligger 40 Aar tilbage

i Tiden, kan man jo henvise til England. Vi har i vore Dage oplevet — vi har læst det i Aviserne —, at der i England har fundet Justitsmord Sted, og at det først blev opklaret senere. Jeg ved ikke, hvor mange der tør paastaa: ja, i England kan det ske, og i Frankrig kan det ske, men i Danmark kan det ikke ske. Jeg tør i hvert Fald ikke.

Dødsstraf er ogsaa irrationel, naar man henser til vor Lovgivning i øvrigt. Vi søger gennem vor Lovgivning at give Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel. Vi søger at give Erstatning til den Person, hvem der er overgaaet en Dom, som senere har vist sig at være fejlagtig. Vi har Lovbestemmelser, som tilsigter at sikre disse Folk Erstatning, hvad enten de nu uforskyldt har været i Fængsel, eller der er afsagt en urigtig Dom over dem, en Dom, i Henhold til hvilken de maaske har afsonet Straf. Her bestemmer Loven: disse Folk skal have Erstatning. Men med Hensyn til Dødsstraffen, hvor Erstatning er udelukket, tør man altsaa stille sig anderledes, idet man hævder: Justitsmord er udelukket i Danmark. — Jeg tør heller ikke bortse fra, at efter min Mening vil Bestemmelsen om Dødsstraf for Fremtiden være temmelig uforenelig med Benaadningssystemet. Thi lige saa rimelig som Benaadning nu er, hvor der er foreskrevet en bestemt Straf for en Forbrydelse, lige saa vanskeligt vil det blive i fremtidige Tilfælde at benaade, thi naar Domstolene har Valget mellem at anvende denne Straf eller ikke, ved jeg ikke, hvordan de alligevel skulde kunne gaa til Justitsministeren med Indstilling om Benaadning, da Justitsministeren saa med stor Ret kunde spørge: Hvorfor lader I saa ikke være med at anvende den Straf? Det kan ikke siges nu, thi nu er der foreskrevet Dødsstraf i visse Tilfælde. — Jeg tør heller ikke bortse fra Nævningeinstitutionen eller fra, hvad der er foregaaet i Østrig i den senere Tid. Vi har set, at der i Østrig i de sidste to Aar er begaaet ca. 100 Mord, og i de paagældende Sager er op mod 40 Personer blevet frikendt. Nævningerne har ikke turdet tage Ansvaret — uagtet Dødsstraf ikke eksisterer i Østrig, hvorimod der er foreskrevet meget haard Straf for Mord — for at erklære vedkommende for skyldige. At lægge Vægt paa Tilstaelse som det eneste, der kunde gøre Dødsstraf anvendelig, kan vi selvfølgelig ikke, thi det vilde være det samme som at sige til de forhærdede: I skal ikke tilstaa, saa risikerer I intet.

Endelig forekommer det mig utiltalende, at det for Fremtiden skulde blive saaledes